

уча Така ми заръча Нено Даде Бог — на
правих го. Радзахме се съ булката и го гледахме
като очите си. Думах си: да ще Господ да ме
прибере вече Теглеше ме *там* да видя
сина си, че се затъжих, а най ме теглеше да му се
похвала: тъй и тъй сине, доживях да видя Панча
какъвто ти го искаше — учен, сладкодугмен, кротък;
хората на добро учи и сам добро прави. Обичат го
всички, тачат го. Приказката му никой не минава,
думата му на две не прави Тъй мислех А
сега? На ми се мре, отче, не ми се ще Как
ще отида, как ще го срещна, какво ще му кажа? .
Тежи ми, мъчи ме Нека черните душата ми зе-
мат и въ джендема да я занесат Там по добре
ще ми бъде . . . Там няма да срещна сина си . . .
и няма да ме пита той . . . и няма да му разказ-
вам

Нека чака нека не знае

Старецът млъкна и се унесе. Свещеникът стое-
ше приведен над него, смутен и забъркан. Какво да
му каже? Съ какво да го утеши? А трябва да се
бърза, ще угасне. Говори пък не диша сякаш.

Някой повдигна главата на умирация и попа под
несе причастието. Но трепна еднага ръка на дядо Па-
найот: той се мъчеше да я дигне. Безсилието обаче
надви. Тогава старецът изръмжа едва чуто и отмет-
на главата си назад. Две-три кървавочервени капки се
търкулнаха по брадата му и обагриха ръба на бяла-
та китена черга.

— Тейко миличък изхлипа Неновица
— на кого ме оставяш самичка жалба да жая,
очи да изплаквам. . .

И като се струполи, тя обви краката му и зави
— високо, неудържимо, страшно. . .